

“ΗΤΑΝ Η ΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ ΜΑΣ”

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ 1η ΣΕΛΙΔΑ

νης, που πρωτογνώρισε τον Ντερβίς στη μεγάλη συγκέντρωση, πούγινε στο Δάλι, όπου έκανε για πρώτη φορά δημόσια εμφάνιση και μίλησε για τους χίλιους δεσμούς, που κρατούν μαζί τους “Ελληνες και τους Τούρκους στην ίδια γη.

“Ο Ιμπεριαλισμός και τα τσακάλια του, ο Ντενκτάς και ή συμμορία του είναι οι κακοί δαίμονες τής Κύπρου”, είχε πεί.

Τότε, σάν τέλειωσε ο Ντερβίς την ομιλία του, τόν πλησίασε δειλά ο Σιαπίνης και τόν ρώτησε:

“Δέν υπάρχει για μάς, που μείναμε, φόβος από τους χριστιανούς;”

“Όχι”, τούπε άποφασιστικά ο Ντερβίς.

Τόν πίστεψε ο γέρο Σιαπίνης, πίστεψαν όλοι στα λόγια του γιατί ήταν λόγια ένός δικού τους ανθρώπου, που τούς άγαπούσε, λόγια ένός Τούρκου πατριώτη.

Κι’ εδών δρισκόταν ή άκαταμάχητη δύναμη του Ντερβίς Καβάζογλου. Είναι αυτό άκριβώς τδ στέρεο του δέσιμο με τους δικούς του ανθρώπους, τής πλατειές μάζες τών Τουρκοκυπρίων, τών έργατών και τών άγροτών, που τού έδινε εκείνη την άπεριόριστη άπλα στη διαφωτιστική του, οργανωτική δουλιά κι’ έκανε τούς σπόρους, που έριχνε να φυτρώνουν τόσο γρήγορα.

Θ’ αναφέρω εδών ένα πραγματικό περιστατικό.

Κάποτε, κάποιος, που έτυχε να γνωρίσει τόν Ντερβίς Καβάζογλου και να τόν εκτιμήσει για τδ μυαλό του και τήν καρδιά του τούπε μ’ όλη τήν καλή πρόθεση να τόν βαφτίσει χριστιανό.

Ο Ντερβίς ήταν πολύ λεπτός κι’ εύγενικός για ν’ αντιδράσει βία και περιορίστηκε μόνο να πεί:

“Και ποιός θα κερδίσει άν έγώ γίνω χριστιανός; Θα κερδίσει ίσως ή Χριστιανοσύνη άκόμα ένα πρόσωπο; Θα χάσει όμως ο λάς μου τς ύπηρεσίες μου!”

“Όχι, ο Ντερβίς ήταν ένας Τουρκοκύπριος πατριώτης, ήται ό,τι έκλεκτό είχε να προσφέρει ή κοινότητα του, άγαπούσε τόν άδελφό του τούρκικο λαό και προσπαθούσε ν’ άντλήσει διδάγματα από τς προοδευτικές, άγωνιστικές του δυνάμεις στις ό-

ποιές πίστευε.

Κι’ άν ή καρδιά του και τδ μυαλό του είχαν τήν άπέραντη εκείνη άπλα, που μάς κατέληξε όλους μας είναι γιατί είχε κάνει δίωμα του μια ιδεολογία πέρα για πέρα άνθρωπιστική.

* * *

Στδ δωμάτιό του, ύπάρχει άνάμεσα στα λιγοστά βιβλία, που μπόρεσε να περισώσει από τς διαρκείες μετακινήσεις του, ένας καλοδεμένος τόμος με ποιήματα του Ναζίμ Χικμέτ, του άγαπημένου του ποιητή.

Έκει σε μια πολυανοιγμένη σελίδα διαβάζουμε:

«Στάχτη θα γίνω
σάν τόν Κερεμί
μέσ’ τή φωτιά,
μέσ’ τή φωτιά.
Σάν δέν καώ έγώ,
σάν δέν καείς έσύ,
σάν δέν καούμε έμεις
πώς,
θέ να βγούνε
τα σκατάδια
στο φώς;»

Ήταν άραγε για τόν Ντερβίς γραμμένο έκείνο τδ ποιημα;

ΑΝΑΒΡΑΣΜΟΣ

ΣΤΗ

ρων
τοκί
κυρι
λιάς
τόν
λους
ύποπ
ματι
ύποχ
να
τους
τους
σαν
λαιά
τελευ
και
ριακέ
όποιο
τόλο
μέ
πίση
χη τι
Με
μεκρα
τόρθο
να π
κρατι
χείων
στου.

ΣΕ ΕΡ